

reglamentació amb marcada indiferència, malgrat que un grup de metges ha protestat per creure que les sancions són massa severes y molt magres les avantatges ofertes. Particularment hom posa objeccions a la disposició que ordena suspendre el metge en cas de denúncia judicial, car s'allega que una denúncia és poca cosa en tant la condemna no vingui a justificar la seva fundada raó. També hom creu que en l'estat actual de la professió, en la qual almenys una tercera part dels metges no poden viure ni tan sols modestament, no està bé que la manca de pagament a la Cambra durant dos anys porti l'anul·lació de membre associat, que és tant com privar-lo de l'exercici de la medicina.

PROPAGANDA DE PRODUCTES FARMACEUTICS

Segons el mateix projecte de llei presentat a l'Assemblea nacional hongaresa, tota mena de drogues i productes químics que estan inclosos en la llista de drogues oficials que, han de tenir en el seu stock tots els farmacèutics, àdhuc aquells que resideixen en els més remots poblets, no poden ésser anunciats en la premsa no mèdica, o en cartells, o en fullets distribuïts al públic, però ho poden ésser en la premsa mèdica.

Tampoc poden publicar-se articles descrivint l'ús de nous productes i de nous mètodes de tractament ni menys estan autoritzades les entrevistes en la premsa profana que versin sobre drogues que encara estan en estudi experimental. Una nova preparació pot ésser descrita una sola vegada, en introduir-se al públic, i encara ha d'ésser presentada en tal cas per un metge en un periòdic professional.

Quan una descoberta sigui verament important, és permès, no gens menys, als directors de clíniques acreditades de fer remarques i afirmacions en la premsa no mèdica, però en termes generals i amb l'objecte de corregir informacions errònies o sensationals. En aquestes circumstàncies no està permès esmentar noms.

GENERALITZACIO I ESPECIALITZACIO

Els mestres de l'Escola de Medicina de la Universitat d'Edimburg estan aferrats en el criteri que la seva principal obligació és ensenyar l'estudiant de medicina a ésser un bon metge en general, i no amaguen llurs crítiques sobre l'excés de desenvolupament de l'especialització.

Reconeixem, però, que un dels avantatges de l'actual situació és que els casos, anem a dir, de malalties de cor estan dispersats al llarg de molts serveis mèdics, que, per tant, no són fàcilment accessibles a aquells que desitgen conèixer a fons aquesta mena de malalties.

Hi ha molt a dir, però — diu un comentarista —, sobre aquest punt de mira que els estudiants hagin d'ésser ensenyats per metges generals i àdhuc per metges pràctics, car l'especialització en certa mida és clarament necessària. Seria molt beneficiós si l'Escola d'Edimburg pogués desenvolupar l'especialització fins a cert grau, mentre guardés ensems les característiques del seu actual ensenyament envers una especialització exclusiva. Una clínica que ara de poc ha estat inaugurada, la del professor Bramwell, pot portar una feliç solució a aquest problema. Una petita cooperació de tots els membres del cos mèdic farà possible que molts malalts de neurologia puguin ésser examinats a la clínica neurològica. I si l'arranjament té acceptació, clíniques d'altres especialitats podrien fer el mateix, sense destorbar les característiques d'ensenyament general que regeixen a l'hospital.

De la banda quirúrgica les coses ocorren d'altra manera. Un metge especialista és de vàlua diferent pel que fa al diagnòstic, car el tractament que recomana pot ésser portat a la sala general. Però un especialista quirúrgic practica un mètode de tractament que pot haver perfeccionat i necessita llits a la seva disposició. Per tal d'omplir aquesta necessitat, el cos de cirurgians s'inclinen a afavorir el desenvolupament de grans sales dins les quals les especialitats puguin ésser practicades pels metges més joves de les clíniques.